

Floarea-soarelui și macul

George Coșbuc

Se-ntrebau, vorbind odată

Două flori pe şes:

- „Vecinic stai îngândurată,

Roşie şi mândră floare!

ce-ai pe suflet de te doare,

Şi suspini ades?”

- „Stau aşa! Mi-e dus şi gândul

Şi mi-e somn mereu.

Dar tu capul tău plecându-l,

Pentru ce eşti tot trudită?”

- „Cum n-aş fi, căci nedormită

Sunt în veci şi eu

Când amurgu-n väi se-ngână,

Vine din apus

Un flăcău; mă ia de mâna,

Dă din cap şi semn îmi face,

Tac şi eu că şi el tace

Şi zburăm în sus.

Peste mări, eu nu ştiu unde,

Peste munţi cu flori.

Nu-l întreb, că nu-mi răspunde,

Şi zburând prin lume moartă,

El mă lasă-n rai la poartă

Strajă până-n zori!”

Tristă zise cealaltă:

- „Lungă cale ai!

Floare galbenă şi naltă

Şi cu-aşa de mândru nume.

Ce vezi tu pe ceea-lume,

Strajă până stai?”

- „Ce să văd! Deschide cerul

Mândrele lui porți,

Şi-mpăratul vine, Lerul,

Iar cu el, în haină albă,

Vin purtând cununi de nalbă

Suflete de morţi.

Şi e cald şi e lumină,

POEZII ONLINE

Și-ori pe unde treci,
Valea de copii e plină,
Prinși de mâni își joacă jocul,
Iar de cântec plin e locul,
Plin de flori în veci.

Dar de ce suspini tu oare?"
Zise ea apoi
Către cealaltă floare.
- „Și de ce m-asculți mirată?"
A răspuns, pornind deodată,
Cea cu roșii foi:

- „Ah, suspin că tot ca tine
Strajă stau și eu!
Din apus un Tânăr vine
Tot aşa, când amurgeşte;
Nu-i vorbesc, că nu-mi vorbeşte,
Și zburăm mereu.

Și mi-e ciudă cum se poate
Nopțile s-alerg.
Uite, ziua, știu de toate;
Seară însă plec uitucă:
Nu știu unde-o să mă ducă.
Știu numai că merg.

Stau la poartă-ntunecată
Și-ntr-un loc cumplit:
Nu văd soare niciodată,
Numai neguri și furtună,
Și prin nori un colț de lună
Mort și-ngălbenit.

Și vin suflete-amărâte;
Ochii lor, izvor:
Udă haine mohorâte,
Udă pietrele pe cale,
Și pornesc ca râu la vale
Lacrimile lor.

Ah, și-n chinul lor cel mare
Ei, pe piept, icnind,
Pumnii-i strâng aşa de tare
Că-și pătrund prin carne pieptul
Și sub coaste ei de-a dreptul
Inima și-o prind."

POEZII ONLINE

- „Amândou-avem o soartă”,
Suspinând vorbi
Floarea care-n pururi poartă
Ochii dormici după soare:
- „Dar voinicul Tânăr oare
Cine poate fi?

Din apus mereu săracul,
Vine bland și bun.”
- „Nu-l cunosc”, răspunse macul.
Dar pe când vorbeau cuvântul,
Se opri-ntre sălcii vântul
Și-asculta ce-și spun.

A zâmbit și-apoi cu jale
Șuierând s-a dus
Trist pe lângă râu la vale.
O să vie dânsul iară
Pe la flori în fapt de seară,
Singur, din apus!